

Wie is hier de baas?

‘De burgemeester is de baas!’ Het is een uitspraak die ik vaak hoor van kinderen. Zij geloven dat ik alles in de gemeente beslis.

Verrassend genoeg denken ook veel volwassenen dat nog steeds. Maar niets is minder waar. Hoe verleidelijk het ook klinkt: als burgemeester kan ik niet in mijn eentje de hele dag besluiten nemen. Alleen bij een groot incident of ramp ligt die verantwoordelijkheid wél bij mij, maar dat laat ik hier even buiten.

In onze democratische rechtsstaat is besluitvorming zorgvuldig geregeld. Binnen de gemeente gebeurt dat in een samenspel tussen gemeenteraad, wethouders en burgemeester. Dat systeem voorkomt gekke of oneerlijke besluiten, maar het betekent ook dat sommige beslissingen tijd kosten. En dat leidt soms tot frustratie bij inwoners die gewoon die school gerenoveerd willen zien of overlast snel opgelost willen hebben.

Regelmatig spreek ik inwoners die mij wijzen op zaken die beter kunnen. Vaak hebben ze gelijk en dat zeg ik ze dan ook. Maar dan verwachten ze dat het dezelfde week nog geregeld is. Helaas werkt het zo niet. Of het nu gaat om een speelplek die vervallen is, onkruid dat welig tiert of woningbouw die niet van de grond komt: ik kan het niet in mijn eentje even oplossen. Gelukkig maar, want bij het nemen van beslissingen moet je altijd de belangen van anderen meewegen.

Toch vraagt het burgemeesterschap soms om daadkracht. Om ergens pal voor te gaan staan, partijen een zetje vooruit te geven en besluiten nét wat sneller door te zetten. Dáár ligt mijn toegevoegde waarde. En juist dat maakt dit vak zo mooi.